

κατὰ ἓν ἔτος μεγαλειτέρους ἔνεκα τῆς ὁμιλίας ταύτης τοῦ ἀγπητοῦ αὐτῶν πατρός. (ἀκολουθεῖ.)

ΚΟΜΜΙ ΤΟ ΕΛΑΣΤΙΚΟΝ.

Τὸ κομψὸν καὶ ὡραῖον δένδρον, τὸ ὅποιον βλέπουσιν οἱ ἀναγνῶσται μας εἰς τὴν προκαίμενην εἰκονογραφίαν, εἶναι τὸ δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ τόσον ὠφέλιμον εἰς τὸν κόσμον κόμμι τὸ ἐλαστικόν. Τὸ κόμμι τοῦτο δὲν εἶναι εἰμὴ ὅπως λευκὸς καὶ γαλακτώδης, ὅστις ῥέει ἐκ τῶν ἔντομῶν, τὰς ὁποίας κάμνουσιν εἰς τὸ δένδρον, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνεται εἰς τὰ πεύκη πρὸς σύναξιν τῆς ῥητίνης, καὶ συνάγεται εἰς δοχεῖα, καὶ ἀποξηραίνόμενος στέλλεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἐκ τοῦ κόμμιος τούτου κατασκευάζουσιν ὑποδήματα, ἐργαλεῖα, φιάλας, καὶ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδιάβροχα.

Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη ἕτερον δένδρον κομμιοφόρον, ὅπερ παράγει ὀπὸν τινα στερεώτερον τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμιος, ὅστις ἔνεκα τῆς ἰδιότητός τοῦ ν' ἀναλύεται εἰς θερμὸν ὕδωρ καὶ νὰ σκληρύνηται ψυχραίνόμενος εὐρέθῃ εὐμεταχειριστότερος τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμιος καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς χρεῖας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ὁπὸς οὗτος γνωρίζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Γουττα Πέρκα, καὶ ἤδη κατασκευάζονται ἐξ αὐτοῦ παντοειδῆ πράγματα, ὑποδήματα, ἐμβάδες, ἐπανωφόρια, ὑφάσματα ἀδιάβροχα, βακτηρίαι, λαβαὶ μαχαιρίων καὶ περονῶν, χειρουργικῶν ἐργαλείων, κονδιλοφόροι, θῆκαι, σωλῆνες κλ.

Ἀμφότερα τὰ δένδρα ταῦτα φύονται αὐτομάτως εἰς τὴν Βραζιλίαν, τὴν χώραν τοῦ μεγίστου ἐπὶ γῆς ποταμοῦ, Ἀμαζῶνος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου φύεται προσέτι καὶ τὸ τοσοῦτον ὠφέλιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον δένδρον, ὃ φλοιὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ λεγομένη κίνα, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζεται ἡ θεικὴ ἐκείνη, ἥτις εἶναι τὸ εἰδικὸν φάρμακον κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν.

Ὁ Πανάγαθος ἡμῶν Θεὸς προῖδὼν τὰς ἀσθενείας, καὶ πόρους, εἰς οὓς ὁ ἄνθρωπος ἔμελλε νὰ ὑποκύψῃ μετὰ τὴν πτώσιν του, διέσπειρεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο φάρμακα, ὅπως δι' αὐτῶν ἀνακουφίζεται καὶ ἰᾶται. Ὅθεν ὀφείλομεν νὰ ἡμεθα εὐγνώμονες εἰς αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο, καθὼς καὶ διὰ πάντα τὰ λοιπὰ δῶρά του, καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ συμμορφούμεθα μὲ τὸ ἄγιον αὐτοῦ θέλημα.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΪΣΤΟΡΙΚΑ.

NINEVEH.

Αἱ χῶραι αἱ κείμεναι παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, ὑποτίθενται ὑπὸ πολλῶν ὅτι ἦσαν αἱ πρῶται χῶραι, αἵτινες ἐκατοικήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν κατακλυσμόν· τὸ βέβαιον δ' εἶναι, ὅτι ἦσαν αἱ πρῶται πολυάριθμοι χῶραι. Τὸ κλίμα, ἡ εὐφορία τῆς γῆς, τὸ ἐπίπεδον τοῦ τόπου, ἡ εὐκολία τῆς συγκοινωνίας, ἡ ἀφθονία ὕδατος καὶ ξυλίας, ὅλα ἦσαν βοηθητικὰ καὶ συντελεστικὰ διὰ κατοικίαν. Ὅθεν οἱ ἄνθρωποι ἐξέλεξαν τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔκτισαν πόλεις, ἐσύστησαν βασιλείαν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.

Πρῶτον μεταξὺ τῶν βασιλείων τούτων ἦτο τὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρώτη δὲ τῶν πόλεων ἡ Νινευή, ἥτις ἐκτίσθη, ὡς ὑποτίθεται, ὑπὸ τοῦ Νίνου, τὸ 2229 π. Χ.—Ἡ πόλις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ ὡς πόλις πολυάνθρωπος σφόδρα «δοδοῦ τριῶν ἡμερῶν,» ἀλλὰ πολλὰ κακῇ. Εἰς αὐτὴν δ' ἐστάλη ὁ προφήτης ἐκεῖνος νὰ κηρύξῃ μετάνοιαν, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετενόησαν καὶ ὁ Κύριος τοῦς ἐσυγχώρησεν. Ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη τοῦ Ἰωνᾶ ἐγένετο τὸ 862 π. Χ., ὥστε ἡ Νινευὴ ἐξηκολούθει ἀνθοῦσα ἐπὶ χίλια τριακόσια καὶ ἐπέκεινα ἔτη!

Ἡ ἱστορία τῆς Νινευθ εἶναι σκοτεινὴ καὶ μεμιγμένη μετὰ πολλῶν μύθων. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν μετὰ θετικότητος, ὅτι τὸ 606 π. Χ. ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος βασιλέως τῆς Βαβυλωνῶν.

Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ τοποθεσία τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως δὲν ἐγνωρίζετο καὶ ἐπὶ πολλὸν εἰσέτι χρόνον θὰ ἔμεινε πιθανὸν ἄγνωστος, ἂν Ἀγγλος τις ἀρχαιολόγος, ὁ κ. Λαυάρδος τὸ 1848 δὲν ἐπεσκέπτετο τὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην ἐκεῖνα μέρη καὶ δι' ἀνασκαφῶν δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν κεχωσμένην ἐκεῖνην πόλιν. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐκεῖναι ἔφερον εἰς φῶς πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια παριστάνουν οὐ μόνον τὴν μορφὴν τῶν κατοίκων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν θρησκείαν, τὸν τρόπον τοῦ πολεμεῖν, τὰς ἱεροτελεστίας καὶ πολλὰ ἕθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ὅλα δὲ ταῦτα εἶναι κατατεθειμένα εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἦπῃρξε πρό τινος χρόνου ἐν Στρασβούργῃ τῆς Ἀλσατίας ἐν τῇ περιφήμῃ μητροπολιτικῇ ναυῷ ὥρολόγιον θαυμάσιον, περὶ τοῦ ὁποίου περιηγητὴς τις ἔγραψε τὰ ἑξῆς.

Ἡ θήκη, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ ὥρολόγιον τοῦτο εἶναι στημένον, εἶναι διηρημένη εἰς διάφορα χωρίσματα, τρία ἐξ αὐτῶν, τὰ κατὰ τὴν βάσιν, εἶναι ὀρισμένα εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους καὶ ἄλλας ἀστρονομικὰς κινήσεις· ὑπεράνω τοῦ κέντρου εἶναι ἁμαξα παριστώσα τὸ θέρος, ἥτις κινουμένη πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, δίδει τόπον εἰς τὸ φθινόπωρον, καὶ τοῦτο εἰς τὸν χειμῶνα καὶ οὗτος πάλιν εἰς τὴν ἀνοιξιν. Ἐκεῖ ὑπάρχει σκιαθῆρον (ῥηλιακὸν ὥρολόγιον) τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες εἶναι πλησίον τῆς δωδεκάτης ἔχουσαι μικρὸν τινα ἄγγελον εἰς ἐκάστην ἄκρην· ὑπεράνω τούτου εἶναι τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, ὑψηλότερον τούτων ἡ Σελήνη κατὰ τὸ ἥμισυ φωτεινὴ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον σκοτεινὴ, ἔτι ὑψηλότερον ἀγαλμάτιόν τι παριστάνον τὸν Χρόνον ἔχοντα δρέπανον εἰς τὴν χεῖρά του. Ὑπεράνω δὲ πάντων ἵσταται ὁ Χριστός.

Ἄλλ' ἤδη εἶναι δωδεκάτῃ! Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι προσηλωμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, πᾶσα φωνὴ παύει. Ἰδοὺ ὁ πρὸς ἀριστερὰν μικρὸς ἄγγελος ὑφάνει τὴν ῥάβδον του καὶ κτυπᾷ τὸ τύμπανόν του, ὁ δὲ ἤχος ἁποκλίνει τὸν τοῦ κώδωνος ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως ὑπὸ τινος γέροντος, ὅστις προπορεύεται βραδυπορῶν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ὁ Χρόνος ἀκολουθεῖ χρούων κώδωνα κατὰ τὴν διάδασιν αὐτοῦ. Τετράκις ὁ ἄγγελος κτυπᾷ, ἵνα σημάνῃ τὰ τέσσαρα

τέταρτα τῆς ὥρας, καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχίζει ὁ ἕτερος ἄγγελος τὸ ἔργον του ἀναστρέφων τὸ ὁποῖον ἐκράται εἰς τὰς χεῖρας του, ὠρώμετρον ἐξ ἄμμου. Εὐθὺς δὲ τὸ ὥρολόγιον κτυπᾷ ἅπασι, δις, τρίς, τετράκις· ὁ δὲ πετεινὸς, ὅστις ἵσταται ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ στολοβάτου τοῦ, ἀρχεται νὰ κινῆται! Ἰδὲ τον, κτυπᾷ τὰς πτέρυγας του τρίς! κράζει! ψιθυρισμὸς δὲ διέρχεται δι' ὅλης τῆς συνοδείας τῶν παρόντων. Τὸ ὥρολόγιον ἐξακολουθεῖ σημαίνον, πεντάκις, ἑξάκις, ἐπτάκις, ὀκτάκις, καὶ πάλιν ὁ μαγικὸς πετεινὸς ἐπαναλαμβάνει τὸ μέρος του—ἐννεάκις, δεκάκις, ἐνδεκάκις, δωδεκάκις, καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν αἱ χρυσοειδεῖς πτέρυγες συγχρούονται, ἡ δὲ κραυγὴ τοῦ πετεινοῦ ἀντηχεῖ εἰς τοὺς θόλους τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκκλησίας!

Μετὰ τοῦτο δὲ φαίνεται ἀργὰ κατερχόμενος ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος ἀνὴρ καὶ καθὼς διέρχεται ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ στρέφει πρὸς αὐτὸν καὶ κλίνει εὐσεβῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ Χριστὸς ἐκτείνει τὴν χεῖρα καὶ εὐλογεῖ αὐτόν· μετὰ τοῦτον ἔρχεται ἄλλος, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ἕτερος ἐπαναλαμβάνει τὸ αὐτὸ, ἕως οὗ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, τοὺς ὁποίους τὰ ὁμοίωματα ταῦτα παριστάνουν, διέλθουν ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδώσι τὴν εὐλογίαν του. Κατόπιν δὲ τούτων ὁ Χριστὸς στραφεὶς πρὸς τοὺς παρόντας καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖρας του εὐλογεῖ αὐτοὺς, καὶ οὕτω τελειώνει τὸ ἔργον τοῦ ὥρολογίου, κατ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν· τὰ δὲ πρόσωπα τοῦ δράματος ἀναπαύονται μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἵνα ἐπαναλάβουν ἐκ νέου ἕκαστον τὸ μέρος αὐτοῦ.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο ὥρολόγιον κατεστράφη μετὰ τοῦ ναοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως εἰς τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ὁ ποντοπόρων μὲ ὄμμα βλέπει ἔκθαμβον τὸ λεῖον, Τὸ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος ὠκεάνειον πεδῖον· Εἰς τὸ κέντρον μένει κύκλος, ὅστις φαίνεται ν' αὐξάνῃ, Καὶ ποτὲ τὴν φεύγουσάν του περιφέρειαν δὲν φθάνει· Τοῦ νοδὸς ἐκεῖ δὲν ἔχει πέρας ἡ ταχυπορία, Οὐδ' ὀρίζοντα ἔμπρὸς τῆς ἀπαντᾷ ἡ φαντασία.

Ἡ ψυχὴ μας ἐλευθέρᾳ
Τὰς ἐκτάσεις διατρέχει μὲ τὸν οὐριον ἀέρα.

Κύλιε τὰ κύματά σου, Θάλασσα! . . μυρίαὶ στόλοι.
Ἐρχονται, πηγαίνων, τρέχων εἰς τὸν τράχηλόν σου ὄλοι.
Σείσαι, καὶ τῶν μελῶν σε τῶν βαρέων, τῶν μεγάλων,
Καὶ ὁ εἰς καὶ ἄλλος πόλος συναισθάνονται τὸν σάλον.
Θάλασσα! ὁ ἄμετρός σου καὶ ἀκράματος βραχίων,
Ἐγκολπῆται τὴν γῆν ὅλην, ὡς ἡ μήτηρ τὸ παιδίον,
Καὶ ἀτίθαστος, ἀγρία,

Μάχεσαι μὲ τοὺς τυφῶνας, μάχεσαι μὲ τὰ στοιχεῖα.